

Eggenbergæ, &c. Principem, &c.

ua mea opella in Aula cœpit, quum anno ∞ 1561 x. ad Sacratissimum Dominum nostrum Electum Imperatorem Cæsarem Ferdinandum II. Augustum, à Principe meo Ernesto Holsatiæ & Schaumburgiæ Comite Francofordiam missus, eiusdem S. Cæs. Maiestatis mandatum de iustitia causæ Bohemicę deducenda, Illustris Dominus Ioan. Ludouic. Vlmius, S. Rom. Imperii Vicecancellarius, mihi iniungeret. Quæ res quibus de causis fuerit tam diu dilata, & à quibus totiens impedita, totiensque frustrata, in iis ad Illustres Barones, Dn. Vicepræsidentem Stralendorffium, & Dn. Commissarium generalem Reckium, &c. perscriptis epistolis dedicatoriis, ordine exposui. Tandem enim, superatis omnibus illis molestiis, & perruptis cunctis, quibus vndique distinebar, obstaculis, opus tantoperè expetitur, Deo miraculosè iuuante, consummaui, & ad optatum exodium ita deduxi, vt sperem acconfidam CELSITVDINI TVÆ fidem atque industriam meam non improbatum iri. Eò magis, quia vt supremæ Maiestatis iudicio es omnium dignissimus iudicatus, qui in eiusdem Cardinalis remoti Romamque exciti locum, in Archipræsidentu Sacri superioris & interioris Imperialis Consistorii sufficereris, nec non plenipotentem in Archiducatu Austriæ Vicariatum administrares, ita animum quoq; geris optime erga eos affectum, qui de S. Cæs. Maiestatis, & Diuinę Domus Austriacę incolumitate, Reiq; publicę salute, bene præclareq; mereri, quod in se est, non intermittunt.

Quorum in numero me esse profiteor; & testem laudare audacter possum meam assiduam & locupletem operam, quam per dius atq; pernox iam ab ipso biennio, dum alius Cæsareæ Maiestati deuotus, corporis robore atque viribus valens, in arma incumbit, ego, quâ valetudine quâ natura imbecillior, vt tamen pro munere diuinitus delegato vocationis meæ officium facerem, literis, quas solas tractare & noui & didici, quando rem & armis & literis simul